

BÖDECS László

Zenehallgatás estefelé, hétfő

Az utca csöndjében sétálok hazafelé,
a csöndet egyik oldalról templom övezi,
a másik oldalon lányok laknak,
a falak mögötti bizsergést végtelen
távrolról is hallani, halkán kiszűrődő ének szól,
bent lámpák égnek, ajtókat nyitnak,
sietnek valahová, ablakot zárnak.

Ha vágyom is rá, az igazi csönd
készakarva aligha tapasztalható,
valami a téglák mögül, a csatornafedél alól is
duruzsol, ha mégsem, akkor az aszfalt zeng.

Viszont megállt a zene a lejátszón,
csak nem vettem észre rögtön, miben járok,
honnan a külvilág észrevétlen tompasága,
novemberi, korai sötét, enyhe köd órái.

Mi sem természetesebb,
mint a szembejövők bénult némasága,
tátogva, lomhán a fülükhöz nyúlnak,
vagy, ahogy hátulról világít,
majd lehang néhány fékező autó,
utánuk hosszan elnyúlik, -terül az éppenéjszaka.
Aztán felnézek, és megszabadítom hallásomat.

Nem sok minden tarthatja fenn érdeklődésünk,
a házak udvarán elül a hideg, ha nem is süvít végig a betonon,
ott van, felette a sötétség tornyosul,
és pár hónapig uralja az idő kihasználhatóbb részeit.

Ha valahol kopogtatnak, vagy valami koppan,
döntésünk önkéntelen, hogy utánanézzünk,

Sokat vártam, felkelek, hogy fogadjam érkezését,
kinyitom az ajtót, senki sem áll ott,
végignézek a gangon, nem mozdul semmi,
talán a fenti szomszédnál valami a padlóra esett,
ami nem jött el időben, még késik egy kicsit.

Visszalépek a lakásba, újra bezárom az ajtót,
a kétségbeesés megmosolyogtat, lehúrom a redőnyt,
aki az életben jár, és mindig hazaviszik lábai,
miért kérdőjelezze meg a kopogtatás igazságát,
hogyan hallatszana ennél nagyobb szeretet,
az én szomorúságom csak pillanatnyi,
a csend nem vigasztalhatatlan,
együtt töltjük az éjszakát.

